

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/615/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204626
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204626.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: N., s.r.o., so sídlom N. XX, Bratislava, X.: XX XXX XXX, právne zastúpený F. N., s.r.o., so sídlom Z. 4, D., IČO: XX XXX 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 22. apríla 2014, č.k. 6C/227/2012-135, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 1.051,08 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Zároveň ním zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 13.10.2010 bol Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou v exekučnej veci pre vymożenie pohľadávky na podklade exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu voči povinnému K. S., vedenej pod sp. zn. 4Er/2321/2008 (pred tým sp. zn. 62Er/98/2007), doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd uznesením č. k. 4Er/2321/2008-22 zo dňa 23.04.2012 rozhodol tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju z dôvodu nespôsobilosti preloženého exekučného titulu s tým, že predmetným uznesením zároveň rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Trenčíne napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil uznesením zo dňa 13.06.2012, ktoré tak nadobudlo právoplatnosť dňa 12.07.2012. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. a), d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 541/2003 Z. z."), ako aj ust. § 103, § 104 ods. 2 a § 154 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný, a preto ho zamietol. Nestotožnil sa s názorom odporcu, že vo veci konajúci súd nie je oprávnený skúmať prieťahy v konaní, keďže mal za to že je daná jeho právomoc vo veci konať. Námietku odporcu o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil ako nedôvodnú, keď podľa jeho názoru išlo v tomto prípade o taký nedostatok podmienky konania, ktorý je odstrániteľný, a ktorý v konaní bol odstránený tým, že v priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti ministerstvom do dňa

rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a ministerstvo v tejto lehote nárok navrhovateľa na náhradu škody neuspokojilo. Pokiaľ odporca namietal procesné nedostatky žaloby, tak pripustil, že žaloba mala nedostatky, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ust. § 43 ods. 1 O.s.p. Dospel súd k záveru, že nárok navrhovateľa je uplatnený pre nesprávny úradný postup - nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené prieťahy v exekučnom konaní, tak dospel k záveru, že k týmto došlo. Poukázal na to, že Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 8 stanovoval 30-dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o zmene exekútora od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd však o tomto návrhu rozhodol až dňa 23.04.2012, v súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu exekútora tak došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov a tým aj k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013 podľa jeho názoru nebolo možné v danej veci aplikovať, keďže exekučné konanie bolo skončené podstatne skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie, a taktiež navrhovateľ svoj nárok uplatnil skôr, než nadobudlo účinnosť uvedené ustanovenie. Napriek nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, nedodržaniu zákonnej lehoty a prieťahoch pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, navrhovateľovi náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nepriznal a uviedol, že navrhovateľ nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi. Za takýto nepovažoval ani Znalecký posudok č. 1/2014 Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý majetkovú ujmu navrhovateľa v prípade nesprávneho úradného postupu súdu pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora stanovuje na sumu výške 31,68 eur, a to v každej takejto veci bez toho, aby boli zohľadnené konkrétne okolnosti každého jedného prípadu rozhodovania o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Takto určenú škodu označil len za paušálnu bez zohľadnenia konkrétnych nákladov na konkrétnu činnosť oprávneného v jednotlivých exekučných veciach. Okrem toho uviedol, že posudok vychádza len z podkladov navrhovateľa, ktoré znalec skontroloval len po formálnej stránke a keďže výška škody je určená iba paušálne bez vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci, nemohol ju akceptovať ako spoľahlivo preukázanú, a to zvlášť keď znalec kontroloval iba formálnu stránku podkladov. Uviedol, že v danej exekučnej veci oprávnený nežiadal informáciu o stave rozhodovania exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora, neurgoval exekučný súd, a preto nepovažoval za zrejmé, ako vôbec mohol mať nejaké výdavky na mzdy, informačný systém a vyhotovenie písomnosti adresovaných exekučnému súdu. Okrem toho zdôraznil, že telekomunikačné výdavky oprávneného a poštovné výdavky oprávneného nie sú majetkovou škodou, na preukázanie výšky ktorej je potrebné znalecké dokazovanie. Exekučný spis exekučného súdu neobsahoval žiadnu písomnosť a ani úradný záznam, z ktorých by bolo zrejmé, že oprávnený písomne alebo telefonicky urgoval exekučný súd na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Majetková škoda pritom nevyplyvala ani z exekučného spisu tunajšieho súdu. Ďalej skonštatoval, že navrhovateľ zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote a majetkovou škodou a nielenže nepredložil a nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto nákladov, ale ani len konkrétne neoznačil samotné listiny, ktorými urgoval exekučný súd, alebo ktoré boli z jeho strany vyhotovené a adresované pôvodnému exekútorovi. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, konštatoval, že by bolo možné ju navrhovateľovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Upozornil, že navrhovateľ ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Zastával názor, že takéto konštatovanie, pokiaľ by sa ho navrhovateľ domáhal a pokiaľ by tomu nebránili iné dôvody, by bolo postačujúcim zadosťučinením. Dôvodil tým, že exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a zastavená z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu predloženého navrhovateľom. V danej súvislosti sa stotožnil s tým názorom odporcu, že uplatňovanie si nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobcom v peniazoch je skutočne výkonom práva, ktorý odporuje dobrým mravom, a to aj tým najzákladnejším pravidlám slušnosti, čo vyplýva zo skutočnosti, že navrhovateľ sám inicioval exekúciu na podklade nespôsobilého exekučného titulu, teda exekúcia sa vôbec nemala začať. Takýto postup navrhovateľa považoval súd za nekalý, v rozpore s pravidlami slušnosti a teda s dobrými mravmi. Okrem toho považoval zdôvodnenie uplatneného nároku v súvislosti s označenou exekučnou vecou za zjavne neopodstatnené, keď uviedol, že riziká, ktorým mal byť navrhovateľ vystavený v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, sú ničím nepreukázané a nepodložené tvrdenia. Navrhovateľovi nepriznal požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že ako oprávnený v exekúcii zanedbal prevenčnú povinnosť, žiadnym spôsobom sa od podania návrhu na zmenu exekútora až do rozhodnutia o tomto návrhu nezaujímal, v akom štádiu je rozhodovanie o tomto návrhu. Tvrdené urgencie exekučného súdu

navrhovateľ nepreukázal, dokonca podľa obsahu exekučného spisu sa ani len neinformoval o stave konania. Nárok navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy bol podľa jeho názoru zjavne v rozpore s dobrými mravmi aj pri porovnaní rizík tvrdených navrhovateľom v žalobe a rizík, ktorým bol v danej exekučnej veci vystavený povinný v dôsledku nevyváženej a zjavne nevýhodnej úverovej zmluvy, z ktorej nárokov sa navrhovateľ v exekučnom konaní domáhal, pričom už bolo v exekučnej veci právoplatne rozhodnuté, že sa ich domáhal neoprávnene. Z dôvodu nepreukázania výšky majetkovej škody, príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadnou majetkovou škodou navrhovateľa, ako aj z dôvodu, že navrhovateľom uplatnené nároky považoval za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, návrh ako nedôvodný zamietol. Do jedného z konaní v obdobnej veci založil navrhovateľ originál znaleckého posudku, ktorý považoval za dôležitý dôkaz vo veciach jeho viacerých žalôb, ktorými sa domáha nárokov z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučných súdov. Súd prvého stupňa do tohto spisu síce založil kópiu posudku, no vykonanie dôkazu touto listinou nevykonali. Tento posudok nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplynulo, že mienil v tomto konaní navrhnuť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Zdôraznil však, že navrhovateľ riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavrhol a doplnil, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis. Keďže návrh bol nedôvodný, v celom rozsahu ho zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitýmnym rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup považoval za nehospodárny. Na pojednávaní o trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže odporca trovy konania nevyčísľil v lehote podľa ust. § 151 ods. 1 O. s. p. a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznáva, keď v zmysle ust. § 151 ods. 2 O. s. p. nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania - výrokom vyhláseného rozsudku o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O. s. p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonali navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal

na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Ďalej namietal, že súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva. Žiadal preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nálež Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal z omeškania exekučného súdu v trvaní 19 mesiacov a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 585 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, uvedené tvrdenie sa nezakladá celkom na pravde. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, dňa 13.10.2010 oprávnený podáva na exekučný súd návrh na zmenu

exekútora, pričom exekučný súd uznesením zo dňa 23.04.2012 po tom, čo opakovane vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere a všeobecných zmluvných podmienok, ktoré následne preskúmal, vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu a zároveň rozhodol aj o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a návrhu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie s tým, že toto uznesenie bolo po odvolaní podanom zo strany oprávneného potvrdené uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.06.2012 a nadobudlo tak právoplatnosť dňa 12.07.2012.

Zo skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci tak síce vyplýva, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej lehote vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, keď bolo vydané v lehote 18 mesiacov a 9 dní od doručenia návrhu. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere však navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol a nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku výšky škody tvrdením, že takúto škodu nemôže vyčíslieť, preukázať, prípadne, že sa jedná o ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií a zároveň sa svojej dôkaznej povinnosti nemôže ani zbaviť tým, že ponechá určenie výšky škody na zvážení súdu. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody.

Neobstoja tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladov na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol.

Rovnako navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná. Okrem uvedeného považuje odvolací súd za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že exekučný súd uznesením zo dňa 23.04.2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil, a to z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu. S prihliadnutím na uvedené v exekučnom konaní, ktoré bolo vedené na podklade nespôsobilého exekučného titulu, nemohlo v dôsledku oneskoreného rozhodnutia exekučného súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora dôjsť k vzniku zbytočných prietahov, ktoré by mali za následok vznik uplatnenej škody, resp. nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa, preto bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh navrhovateľ aj s poukazom na neunesenie dôkazného bremena v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prietahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora spolu s vyhlásením exekúcie za neprípustnú a zastavením exekúcie za stavu, kedy exekučný súd zároveň na základe návrhu súdneho exekútora posudzoval splnenie predpokladov na zastavenie exekučného konania pre nemajetnosť povinného a opakovane vyzýval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere spolu so všeobecnými zmluvnými podmienkami, v lehote 18 mesiacov a 9 dní od doručenia žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prietahy

v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v preskúmvanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pôvodne pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18.10.2012 pod sp. zn. 17NcC/501/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou JUDr. Radoslav Svitana, PhD. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nakoľko nezistil dôvody na jeho vylúčenie. V ďalšom priebehu konania došlo na základe pokynu predsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou k prideleniu vecí náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie sudcovi súdu prvého stupňa JUDr. Jurajovi Valášekovi, o ktorom Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 26. februára 2015 pod sp. zn. 5NcC/4/2015 rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčený nie je. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania, v tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 3 ods. 2 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 14.03.2013 spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania, vytýčený vo veci na 10.06.2013. K odročeniu tohto termínu pojednávania došlo z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, ktorý súd prvého stupňa uznesením zo dňa 19.08.2013 zamietol a toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Trenčíne uznesením č.k. 8Co/308/2013-110 zo dňa 12.03.2014. Druhý termín pojednávania bol vytýčený na 22.04.2014, pričom predvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 11.04.2014, teda navrhovateľovi nebola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14.03.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad. Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávaní veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .